

Festival'Era: Oasi musical a Llagostera

L'Era Electrònica serà, aquest dissabte, el preludi d'un festival que el 22 de juliol portarà Manel, Triángulo de Amor Bizarro, Calavento o Anímic

Festival'Era: Oasi musical a Llagostera

El juliol comença i acaba amb dos dissabtes de música a Can Gascons, a Llagostera. El primer serà el dia 1 amb l'Era Electrònica i el segon, el 22, amb el Festival'Era. Aquest últim comptarà amb Manel, els nord-americans Octave One, el duet d'electrònica britànic Dark Sky, la banda gallega Triángulo de Amor Bizarro, els gironins Cala Vento (que hi arribaran amb el segon disc rodat en

escenaris); Anímic, amb àlbum i so nou; Nico Roig, també amb novetat discogràfica; o Renaldo & Clara, que al març van ser al festival Strenes de Girona. La Moritz Era Electrònica, d'aforament reduït, s'allargarà de les 2 de la tarda a la 1 de la matinada, al voltant de la piscina de la masia i amb un cartell format per l'alemany Moomin (que hi farà la primera actuació a l'Estat), Fernando Lagreca, Skygaze, JMI, Olde Gods i Radiocontrol.

Can Gascons és una masia del segle XVI envoltada de camps, a Llagostera. S'hi arriba des de la carretera que enllaça el poble amb Caldes de Malavella, enfilant per un camí de terra que parteix el bosc. Quan la casa ja està a la vista, un altre caminet puja fins a l'era, on s'erigeix un tractor vermell a mode de fita. És un paisatge agrícola en tota regla, amb brins de palla i ni una ombra urbanita, que al juliol es vesteix de festival de música amb dos escenaris, garlandes de bombetes, barra de begudes, food-trucks i zona d'acampada. És el Festival'Era, un oasi bosquetà per a amants d'un tipus de música que normalment se serveix en sales o sobre asfalt.

L'experiment va començar el 2011, amb el primer de dos assajos que el 2013 van desembocar en un festival que ara arriba a la seva cinquena edició oficial i amb el repte de revalidar la consolidació d'una fórmula basada en el binomi públic còmode - músics feliços. Darrere el projecte hi ha Javier Vilarrubias –productor, músic i propietari de Can Gascons, que recentment ha convertit en casa de turisme rural d'alt estànding–, Guillem Mora –responsable de comunicació que treballa a la productora TheProject–, Cristian Cuesta –economista encarregat de les finances i exbateria de Ruidoblanco– i Marc Vilà –que assumeix la contractació de bandes, tal com fa al Jamboree Jazz Club de Barcelona. La passió per la música, l'emprenedoria, l'edat i Barcelona són, de manera molt simple, les bases de la seva connexió. I Vilarrubias, com a artífex d'una idea que va activar als 23 anys.

Can Gascons va ser la seva casa familiar durant prop de 12 anys, però van tornar a Barcelona i hi va viure una dècada, temps durant el qual va començar a tocar en bandes i a compondre; llavors, només «pujava» a la masia els caps de setmana d'agost. Entre els 20 i 21 anys va crear Devianlynx, grup on va coincidir amb Mora i que seria determinant en la gestació de l'Era, perquè la suspensió d'un festival al País Basc on havien de fer la seva primera gran actuació ho va desencadenar tot. La frustració de no poder mostrar les cançons després de molts assajos va crear el context idoni per llançar la proposta: muntar un festival. Perquè, recorda, «ja tenia la idea al cap de fer-lo a la masia, però no tenia ni els recursos ni els coneixements i faltava gent a la que no espantés el

projecte».

Home de llibretes en les que ho apunta tot, Javier Vilarrubias feia temps que anava definint el seu festival ideal, que partia de premisses com aquestes: «tinc agorafòbia, tinc claustrofòbia, no m'agraden les aglomeracions, no m'agrada anar al Primavera Sound i veure Radiohead en una pantalla, no m'agrada fer cues perquè soc molt impacient...». Però aclareix que «no només volia que el públic s'ho passés bé, sinó també que els músics estiguessin a gust». I una vegada més va pensar què voldria trobar-s'hi ell, com a músic. «El primer va ser barra lliure de begudes i de menjar, servei 24 hores, allotjament i sentir-te com si estiguessis de vacances», detalla; i argumenta: «perquè tota aquesta energia que vas acumulant, el bon rotllo, fa que pugis a l'escenari relaxat, tranquil».

Així que l'aventura va començar fa set anys, quan Devianlynx es va fer acompanyar de bandes amb les que havia coincidit i tenia sintonia, en una convocatòria gairebé privada que va aplegar 200 persones. En aquest primer no-festival l'escenari es va col·locar a l'era de la finca, donant-li el nom, i es va organitzar bàsicament amb estalvis i inspirat en el *With a little help from my friends* de The Beatles que va popularitzar Joe Cocker –la versió que taral·leja Vilarubias quan rememora el moment. «Amb amics i per als amics», resumeix.

El 2012 van reubicar l'escenari als peus de l'era, deixant espai per a un públic que es va doblar, van millorar la barra, van reforçar la infraestructura i van incorporar espònsors que encara hi són (Jaggermaster i Moritz). Aquell any, Devianlynx també va tocar, «perquè la idea era muntar un festival on fóssim amfitrions», però va ser l'última vegada perquè la banda s'ho va deixar el 2013. En aquell impàs i després de la retirada d'alguns, Vilarrubias i Mora van apostar per crear una empresa i professionalitzar el que asseguren que és «un hobby perquè tothom té la seva feina», demanant un crèdit i organitzant, ara sí, el primer Festival'Era. Una edició d'estrena en la que es van incorporar les dues peces que faltaven, Marc Vilà i Cristian Cuesta, als que coneixien com a veïns de local d'assaig.

En el cartell de 2013, que Vilarrubias considera «molt competitiu pels recursos que teníem», hi havia Bigott, Boreals, Mendetz, Oso Leone o The Suicide of Western Culture, que ja han actuat tres vegades per l'Era, una dintre d'un intent fallit per arribar a més públic gironí. El promotor del festival recorda que, «en aquells inicis, tots estàvem vinculats amb el món de la música però no immersos en llocs professionals –com la majoria d'ells ara– perquè érem molt joves».

L'arrencada oficial els va anar «relativament bé», però van continuar perdent diners i, de fet, una tempesta d'estiu encara els en faria perdre més el 2014, ja que va danyar espais, va dissuadir assistents i va trencar la màgia d'un esdeveniment pensat per estar a l'aire lliure. En aquesta segona edició van potenciar els seus signes d'identitat i van donar un to més internacional al cartell, conscients de les limitacions d'un aforament de 2.300 persones; tot i que les hectàrees de la propietat permetrien una fórmula de grans dimensions. Però Vilarrubias insisteix: «volem construir un festival de petit format, on cuidem tots els detalls. Un festival gourmet, aquesta és la idea». D'altra banda, aquell any –en el que van comptar amb We Are Standard, Simian Mobile Disco, El Petit de Cal Eril

o els britànics Baths– van fer la prova de portar un concert de l'Era a una plaça de Llagostera. I també va ser l'estiu de la primera Era Electrònica, un minifestival preludi del principal que s'organitza al voltant de la piscina de la casa.

El fracàs econòmic i els problemes del 2014 van marcar un punt d'inflexió que els va obligar a prendre decisions, encara que l'essencial estava entre tirar la tovallola o continuar. I van seguir, buscant finançament i reenfocant el projecte amb la voluntat d'arribar més al territori. En això últim, que també va implicar mirar de contractar personal gironí –que primer van buscar a la borsa de treball de l'Ajuntament de Llagostera– o intentar aconseguir, sense massa èxit, la implicació de la Diputació, hi va tenir molt a veure el fet que Vilarrubias s'instal·lés a viure a Can Gascons. Si en aquella primera festa del 2011 el 100% del públic era de Barcelona, la proporció actual se situa en un 30% de gironins en front d'un 70% de barcelonins.

Per al seu impulsor, no va ser fins el 2015 que van començar a funcionar com a festival, amb la incorporació d'un segon escenari; un de petit, a sota d'uns roures que li donen nom, pensat per encaixar bandes emergents. Mentre que «al gran vam invertir més i vam portar noms més importants», explica Vilarrubias, que es van concretar en The Antlers i Gold Panda en l'àmbit internacional i Delorean, The New Raemon, Jupiter Lion o El Último Vecino. Finalment, el 2016 –edició que van presentar setmanes abans amb un concert a la sala Yeah!, de Girona– va arribar la consolidació, una sensació que el propietari de Can Gascons reconeix que va tenir quan va veure el seu festival en un Telenotícies de TV3 al costat d'altres de la Costa Brava. Ara, reflexiona, toca «demostrar que realment ens hem consolidat». En aquella edició hi havia gent com SOHN, Julio Bashmore, Hola a Todo el Mundo o Joan Colomo.

A les portes del Festival l'Era 2017, Javier Vilarrubias celebra que la balança d'un pressupost ajustat s'hagi equilibrat amb el fet que, ara, les bandes els coneixen i el boca orella els ha permès accedir a grups que, sinó, quedarien fora del seu abast. Així els va passar amb Delorean, als que no haurien aconseguit sense la bona propaganda que We Are Standard els va fer de l'Era. I una cosa semblant ha succeït ara amb Manel, el primer grup en la història del festival que segurament atraurà un públic que, si no, no es plantejaria d'anar-hi. Vilarrubias explica que «nosaltres no gosàvem proposar-los de venir, pel pressupost», però el seu representant els va fer saber que els venia de gust tocar-hi i, a partir d'aquí, van arribar a un acord. Aquest és un símptoma més de com han canviat les coses des dels inicis, quan els seus ideòlegs gairebé eren els únics que hi treballaven –sense que això vulgui dir que ara no desbrossin els camps, arreglin els jardins, muntin les barres, els llums...–, mentre que d'aquí a uns dies, entre voluntaris, personal, seguretat, coordinadors, tècnics, mobilitzaran un centenar de persones. I l'any que ve, més. Literalment, perquè preveuen créixer en dies, afegint-hi el divendres.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/accents/2017/06/30/festivalera-oasi-musical-llagostera/854366.html?utm_source=rss